

Лас-Вегас

Думаю, я можу звинувачувати в усьому Деніела. За два дні до моєї запланованої поїздки в Охай він з'явився у смокінгу разом із нашою дочкою Ізабель. Машину він залишив на під'їзній доріжці, не заглушивши двигун.

— Я не можу поїхати до Вегаса, — сказав він, тицьнувши мені в руку конверт з обгорткового паперу. — Я досі працюю над угодою з *Fox*, і найближчим часом підписати її мені не світить.

Мабуть, він розгледів недовіру в моєму погляді, бо продовжив говорити:

— Пробач! Знаю, що обіцяв дівчаткам, але я не можу. Краще тобі їх відвезти. Ну, або я можу просто з'їсти квитки. Мені байдуже.

Усе ще нерозпечатана упаковка пензликів знаменитої марки «*Да Вінчі*» лежала на столі у коридорі поряд з набором акварельних фарб «*Гольбейн*» на 36 кольорів. Я витратила купу грошей на матеріали для мистецького ретриту. Разом із поїздкою в Охай вони були моїм подарунком самій собі.

Сорок вісім годин малювання, сну й вина. А тепер мій колишній чоловік у смокінгу стоїть посеред моєї вітальні й каже, що плани змінилися.

— Вона знає? — запитала я.

Ізабель уже пішла до своєї кімнати — без сумніву, щоб залипнути у телефоні, — і не чула жодного слова з нашої розмови.

Він похитав головою:

— У мене не було часу їй розповісти. Я подумав, що спочатку дочекаюся тебе і дізнаюся, чи зможеш ти відвезти їх.

— Як зручно!

— Не починай! — Він розвернувся до дверей. — Якщо ти не зможеш, скажи, щоб вона подзвонила мені, і ми надолужимо, коли гурт приїде у місто з концертом наступного разу.

Типовий він — завжди має половинчасте рішення. Не відчуває провини за невиконані обіцянки. Якби ж я також успадкувала цей ген.

Ізабель із двома подругами рахували дні, щоб побачити гурт *August Moon* — п'ятірку привабливих хлопців із Британії, які співали поппісні своїми милозвучними голосами, зводячи дівчат-підліток із розуму. Деніел «виграв» квитки на закулісному аукціоні у школі. Заплатив кругленьку суму за авіаквитки до Лас-Вегаса, за номери для чотирьох у готелі «Мандалей-Бей», відвідування концерту і спілкування з гуртом перед ним.

Ізабель дуже засмутиться, якщо зараз усе це просто скасувати.

— У мене були плани, — говорю я, виходячи за ним на під'їзну алею.

Він прослизнув до багажника *BMW* і дістав звідти громіздку сумку. Спорядження для фехтування Ізабель.

— Я про це думав. Пробач, Сол.

Він замовчав на хвилину, роздивляючись мене: кросівки, легінси — досі вологі після восьмикілометрової пробіжки. А потім сказав:

— Ти підстриглась?

Я кивнула і мимоволі потягнулася руками до шиї. Волосся ледь сягало плечей. Мій акт відвертої непокори.

— Настав час змін.

Він ледь помітно усміхнувся:

— Ти завжди гарна, інакше й бути не може, чи не так?

Саме тоді скло з пасажирського боку опустилося, і з вікна визирнула і помахала божественна істота. Єва. Моя наступниця.

Вона була одягнена у сукню смарагдового кольору. Її довге світле волосся було зібране на потилиці. З обох вух звисали сережки з діамантами. Мало того, що вона, наполовину нідерландка, наполовину китаянка, була молодою та приголомшливою на вигляд зірковою партнеркою у фірмі, ще й сиділа у *BMW 7* серії Деніела на моїй під'їзній доріжці та поводитися наче принцеса, тим часом як мене заливав піт. Це було по-справжньому принизливо.

— Гарзд. Я відвезу їх.

— Дякую, — сказав він, передаючи мені сумку. — Ти найкраща.

— Так кажуть усі хлопці.

Він замовчав і трохи зморщив свого аристократичного носа. Я очікувала, що він якось відповість, але він нічого не сказав. Натомість він ласкаво усміхнувся і, нахилившись, незграбно поцілував мене у щоку, як цілують колишніх дружин. Я відчула запах одеколону — за всі роки нашого одруження він ніколи ним не користувався.

Я дивилася, як він іде до водійського сидіння.

— Куди ти зібрався? Такий нарядний...

— На збір коштів, — відповів він, сідаючи в машину, — до Катценберга.

На цих словах він поїхав. А я залишилась — стояла і тримала сумку.

Мені не дуже подобається Вегас — там гучно, жирно і брудно. Найогидніше місце в Америці, яке виділялося на фоні пустелі яскравою смугою. Я була там один раз на дівич-вечорі, який досі намагаюся забути. Запах стриптиз-клубів, аптечних парфумів і блювотиння. Ці запахи важко забути. Але зараз мала відбутися не моя пригода. Цього разу я була просто супроводжуючою. Ізабель та її подружки чітко дали це зрозуміти.

Протягом усього того дня вони ходили колами по готельному комплексу в пошуках своїх кумирів, а я покійно слідувала за ними. Я звикла до цього: моя пристрасна донька пробує все, що їй заманеться, ставить собі щось за мету і торує свій шлях. Ізабель з її американським духом «мені все під силу». Гімнастична трапеція, фігурне катання, музичний театр, фехтування... Вона була безстрашною, і мені це в ній подобалося, я навіть заздрила цьому. Мені подобалося, що вона ризикувала, не чекала дозволу, йшла за своїм серцем. Ізабель жила, довіряючи своїм відчуттям.

Я сподівалася, що переконаю дівчат відвідати Центр сучасного мистецтва. Було б непогано втиснути у вихідні трохи справжньої культури. Закарбувати щось вартісне у їхній вразливій пам'яті. У дитинстві я протягом безлічі годин ходила за мамою у Бостонському музеї образотворчих мистецтв. Я йшла за стукотом її підборів від *Vivier*, за ароматом парфумів, які виготовляли спеціально для неї на замовлення у Грассі. Якою обізнаною вона мені здавалася, якою жіночною. Зали цього музею я знала так само добре, як шкільну кімнату свого третього класу.

Але Ізабель та її подружки запротестували проти моєї ідеї.

— Мамо, ти же знаєш, що у будь-якій іншій подорожі я погодилася б. Але ця поїздка — зовсім інше. Ти ж розумієш? — благала вона.

Вони приїхали до Вегаса з єдиною метою, і ніщо не могло стати у них на шляху. «Наше життя починається сьогодні ввечері», — заявила у літаку Джорджія, дівчина з шовковистою засмаглою шкірою. Роуз, руде дівча, погодилася з подругою, і вони втрьох швидко зробили ці слова своєю мантрою. Жодних завищених очікувань. У них попереду було усе життя. Їм було по дванадцять.

Фан-зустріч була о шостій годині. Я не знаю, чого саме очікувала — чогось трохи елегантного, цивілізованого, — але нічого такого не трапилось. Нас запхали у залитий флуоресцентним світлом зал очікування у внутрішній частині арени. Більше п'ятдесяти прихильниць на різних стадіях статевого дозрівання: дівчата з брекетами, дівчата на кріслах колісних, дівчата саме в соку. Вони марили своїми кумирами, були вражені й ледь не вибухали від захоплення. Це видовище було водночас прекрасним і розпачливим. І мені було боляче усвідомлювати, що Ізабель тепер належала до цього племені. Цієї розмаїтої команди, яка шукала щастя у п'ятьох хлопчиках з Британії, з якими вони ніколи не були знайомі, ніколи не познайомилися б і які ніколи не відповіли б дівчатам з цього племені взаємністю.

Деінде у кімнаті стояли батьки. Типові консервативні представники середнього класу: джинси, футболки, практичне взуття. Обличчя рожеві після зустрічі з нещадним сонцем Вегасу. Я усвідомила, що й мене зарахують до когорти цих людей, до «огі», — так преса називала прихильників гурту. Або ще гірше — до «мама огі».

Дівчата заметушилися, коли через бічні двері увійшов здоровенний лисий чоловік, на шиї якого висіло багато ламінованих перепусток.

— Хто тут готовий до зустрічі згуртом?

Пронизливий вереск заповнив приміщення, і я раптом згадала, що забула беруші у готелі. Луліт, моя бізнес-партнерка й людина, якій я у всьому довіряю, порадила взяти їх учора у галереї і сказала, що я божевільна, якщо збираюся на стадіон, повний фанатів, без пари беруш. Здається, вона колись ходила на концерт зі своєю племянницею. «Хлопці чарівні, але їхні пристрасні прихильниці занадто галасливі».

Ізабель, яка сиділа поруч зі мною, затремтіла усім тілом.

— Хвилюєшся? — запитала я, стиснувши її за плечі.

— Просто змерзла, — відповіла вона, знизавши плечима. Як завжди, відсторонена.

— Хлопці вийдуть за п'ять хвилин, — продовжив здоровань. — Загалом зустріч триватиме двадцять. Будь ласка, усі сформуєте лінію ось тут, ліворуч. Кожен матиме нагоду привітатися та сфотографуватися з групою. Ніяких селфі. Наш фотограф зробить знімки, а ви зможете завантажити їх пізніше онлайн. Ми дамо посилання. Усім усе зрозуміло?

Це здавалося таким пустим. Деніел міг би витратити гроші на щось корисніше. Коли нас вишикували у чергу, я подумала, що маю недоречний вигляд у босоніжках від *Alaïa* та занадто вишукано вбрана. Я була підтягнута і причепурена та, хай там як, виділялася серед інших. Як неодноразово пояснювала мені мати мого батька, це було моїм правом через походження: «Ти — уроджена французька. *Il ne faut pas l'oublier*¹». Саме через це зараз частина мене опиралася тому, щоб об'єднуватися з цими жінками, але у той же час я гостро усвідомлювала їхню самовідданість, їхнє терпіння. Те, що ми робили для своїх

¹ Не забувай про це (фр. Тут і далі прим. ред.).

дітей. Якою матір'ю я була б, якби заздрила Ізабель у цей момент?

А потім вони увійшли. П'ятеро хлопців. Спочатку зчинився галас, а потім стало чутно, як вони завмерли, а Роуз навіть тихенько зойкнула, наче цуценя, якому наступили на хвіст. Джорджія кинула на неї погляд, який ніби промовляв: «Зберися, сестричко», — і Роуз опанувала себе.

У першу мить я подумала, які ці хлопці молоді. У них була зволожена, свіжа шкіра, наче їх вирощували на органічній фермі. Вони були вищі, ніж я очікувала, стрункі. Як команда з плавання у Брауні. Тільки гарніші.

— Ну і хто з них хто? — запитала я, але Ізабель шикнула на мене.

Звісно.

Ми перемістилися ближче до того місця, де хлопці стояли перед банером з логотипом *August Moon*: великі жовті літери на сірому фоні. Співаки здавалися щасливими, навіть упивалися тим, що зустрілися з фанатами. Взаємна любовна історія. Те, як вони позували перед камерою і допомагали підліткам почуватися невимушено, як фліртували зі старшими шанувальниками — пустотливо, але не переходячи межі, — як вони контактували з дітьми і зачаровували матерів, було мистецтвом. Вони робили це дуже вміло, були на висоті.

Доки ми стояли в черзі, Ізабель нахилилася до мене і сказала:

— Зліва направо: Рорі, Олівер, Саймон, Ліам і Гейз.

— Зрозуміла.

— Тільки не сором мене, гаразд?

Я пообіцяла, що не робитиму цього.

А потім прийшла наша черга.

— Ну привіт, дівчата! — залентував Саймон, дивлячись на нас широко розплющеними очима і розкинувши руки.

у нього був вражаючий розмах рук. У літаку Ізабель розповідала, що у школі він займався веслуванням.

— Підходьте, не соромтеся!

Дівчат не потрібно було просити двічі. Джорджія кинулася в обійми Саймона, а Роуз стала боком біля Ліама, наймолодшого з них, із зеленими очима та ластовинням. Лише Ізабель вагалася, її очі бігали туди-сюди. Еники, беніки, ілі вареники... Вибір, як у цукерні.

— Важко вирішити? — запитав високий хлопчина, який стояв у дальньому кінці. — Ходи сюди. Стань біля мене. Я не кусаюся, чесно. От Рорі може вкусити, а Ол непередбачуваний, тому...

Він усміхнувся сліпучою усмішкою. Широкий рот, повні губи, ідеальні зуби, ямочки. Гейз.

Ізабель просяяла і пішла до нього.

— Ха! Я переміг! Я переміг... Як тебе звуть, люба?

— Ізабель.

— Ізабель прийшла до мене! — Він обійняв її за вузькі плечі, наче захищаючи, а потім перевів погляд на мене: — А ти, мабуть, її старша сестра?

Ізабель розсміялася, прикриваючи рот рукою. Її риси обличчя були такими ніжними, як у маленької пташки.

— Це моя мама.

— Твоя мама? — Гейз здивовано вдивлявся мені в очі. — Справді? Гаразд. Мама Ізабель, хочете спільне фото?

— Ні. Дякую.

— Упевнені? Обіцяю, воно буде варте витраченого часу. Його слова розсмішили мене.

— Цікаво, як ти збираєшся це зробити.

— Я покажу. — Він зухвало всміхнувся. — Ідіть сюди. Ви точно захочете отримати щось на згадку про нашу дикую ніч у Вегасі.

— Звучить заманливо... Гаразд.